

slag“, sagde det ærede Medlem, „der aldeles ikke er egnet til det Formaal, hvorpaa det sigter“. Efter alt, hvad der foreligger, sagde det ærede Medlem videre, er der intet, der tyder paa, at Nationalbanken vil antage Forslaget. For det ærede Medlem, der maaske vil kontrollere dette, skal jeg gøre opmærksom paa, at disse Udtalelser findes i Rigsdagstidende Sp. 3330, 3335 og 3336; det er dog altid en Lettelse for det ærede Medlem at vide det.

Disse Udtalelser fra konservativ Side var dog saa afgjort andet end Tilslutning eller Stillen-sig hen i Forventninger eller Forhaabninger om, at det vilde gaa bedre, end de ventede. Det var saa afgjort en Fordømmelse af den Lov, som de heller ikke vilde stemme for, men modsatte sig. Og det var ikke blot det ærede Medlem Hr. Korsgaard, men det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott optraadte ogsaa; han er jo Medlem af Nationalbankens Repræsentantskab og havde derfor en særlig Grund til at føle sig kaldt frem. Det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott sagde — det staar Sp. 3340 —: „Vi betragter denne Sags Løsning paa dette Grundlag som slet.“ Og det ærede Medlem gjorde videre Rede for, hvorledes Nationalbankens Syn paa Sagen maatte være. Sp. 3330 siger det ærede Medlem Hr. Hendriksen: „Det tunge Ansvar for Gennemførelsen af denne Lov maa da ogsaa blive de 3 Partiers“, og han bebuder i sin Tale, at man eventuelt maa op til en 12—15 pCt. Diskonto. Det ærede Medlem Hr. Drachmann sagde, at han ønskede at advare mod, hvad man her er i Færd med at gøre, og han føjede til: „De, der gennemtrumfer denne Ordning eller Mangel paa Valutaordning, vil faa nok at gøre med at passe deres eget Ansvar.“ Alt dette var jo i hvert Fald af en saadan Beskaffenhed, at ingen kunde nære ringeste Tvivl om, at det konservative Parti ansaa Loven for at være slet, som en af dem ogsaa sagde, for at være umulig og slet ingenting værd, og at de derfor selvfølgelig fraraadede den paa det stærkeste. Naar det nu er gaaet lige modsat af, hvad man den Gang ventede, saa kan jeg saa vel forstaa, at det ærede Medlem Hr. Lange siger, at han skal ikke rejse nogen Strid om Valutaloven.

Jeg kan, som jeg sagde før, udtale min Tilfredshed med den Udtalelse som er fremkommet fra Valutaudvalget. Det er en Selvfølge, at de Problemer, som Valutaudvalget her har taget op, har beskæftiget Ministeriet og særlig det Ministerium, som jeg har den Ære at varetage, allerede i nogen Tid. Diskontospørgsmaalet har altsaa saa-

vel jeg som Finansministeren, der ogsaa har med det at gøre, ført frem overfor Nationalbanken for ca. 1 Maaned siden, og vi har gentagende haft Forhandlinger med den om dette Anliggende. Vi kan derfor kun glæde os over, at det konservative Parti nu ogsaa tager Initiativ i samme Retning. Ogsaa Spørgsmaalet om Fastlægning af den Kronekurs, man var naaet til, har naturligvis været drøftet, og Bankens Ledelse havde allerede paa det Tidspunkt, da Valutaudvalget traadte sammen, mundtligt erklæret overfor Ministeriet under vore Forhandlinger, at det selvfølgelig var Bankens Hensigt at søge Kronen fastholdt omkring den Kurs, hvortil den var naaet. Det var mig derfor en Glæde at kunne sige til Udvalget, at jeg ikke var i Tvivl om, at jeg kunde fremskaffe en Udtalelse fra Nationalbanken i denne Retning, hvilket jo ogsaa er sket, og den findes, som man vil se, aftrykt i Udvalgets Udtalelse. At der herefter er Grund til at undersøge og nøjere overveje Endemaalet for Udviklingen, er ganske selvfølgelig. Det er ogsaa i Udvalget blevet erkendt som en Nødvendighed. En saadan Overvejelse vil selvfølgelig ske i Henhold til det Ønske, som nu fremsættes. Men jeg vil gerne føje til, da man nu er inde paa Spørgsmaalet om at bringe Kronen i Pari eller at fiksere den til en bestemt Værdi, at jeg tror, det vil være lidet forsvarligt, ikke mindst overfor Spekulationen, at angive noget som helst om, hvad der er Maalet for vore Bestræbelser; vi har dog ingen Anledning til at bidrage til at skaffe Spekulanterne Udbytte paa det danske Samfunds Bekostning, og det bliver det dog, hvis de faar noget Udbytte. At Drøftelser finder Sted, er en Selvfølge, men jeg tror unægtelig ogsaa, at naar man nu taler om at ville fiksere Kronen ved et eller andet bestemt Punkt, saa er Vanskelighederne ved at gøre dette nu adskilligt større, end de var i Fjor.

Hvad enten man nu imidlertid til sin Tid vil gaa til at bringe Kronen i Pari, hvad f. Eks. Nationalbanken har betragtet som sin Opgave, eller man vil fiksere den ved 80 eller et andet Beløb, saa rejser der sig her ved økonomiske Spørgsmaal, thi det er dog klart, at f. Eks. overfor Spørgsmaalet, om Kronen skal bringes i Pari, maa man fra store Dele af Befolkningen rejse det Spørgsmaal: hvad vil Formuebesidderne betale for at faa den Fordel? Thi det er de andre, der skal betale denne Fordel, ikke mindst Arbejderklassen, der skal tage den Arbejdsløshed, som en æret foregaende Taler pegede paa var Resultatet af den hurtige